

L'OPINIÓ

LA LLIGA S'HA MOLESTAT PERQUE AL SENYOR VENTOSA I CALVELL NO LI PERMETEN RETRANSMETRE LA SEVA CONFERENCIA D'AVUI, I PER TANT, NO PODRAN ESCOLTAR-LO DES DE FONTAINEBLEAU

Any V - Número 413
Preu: 10 cèntims • BARCELONA • Dijous, 29 de setembre de 1932

ENFRONT DE LA REPUBLICA

Després que el senyor Ventosa i Calvell s'havia passat uns quants mesos corrent per terres d'Espanya tractant de fer ambient contra la República i realitzant una campanya contra la pesseta, a ciència i paciència del Govern, que no volia que fos dit que impedia d'actuar amb llibertat, àdhuc els enemics del règim, arribà un moment en què l'ex-ministre de la Lliga Regionalista en el darrer Govern de la monarquia va creure que era una imprudència seguir per aquell camí, perquè l'entestar-se a continuar-hi significava fer oposicions a anar a parar deportat a qualsevol possessió espanyola de l'Àfrica.

I el senyor Ventosa i Calvell va restar unes quantes setmanes mut. La por guarda la vinya. Mentrestant el senyor Cambó reprénia la ploma amb què havia escrit que els belgues s'havien de deixar invadir pels alemanys, i amb què havia creat—ressuscitant-lo d'El carro del vi, de Ramon i Vidales—l'anarquista de Terrassa, i s'adreçava als catalans per a recordar-nos que seriem injustos si no reconeixem la part que Sanjurjo i Barrera tenien en l'aprovació de l'Estatut de Catalunya autònoma.

Després d'aquest pinyol del "leader" de la Lliga, aquesta entitat es reuina i acordava anar a rebre corporativament el cap del Govern, presidida pel senyor Ventosa i Calvell.

En política les coses s'obliden més fàcilment que en cap altre ordre i és ben cert que el poble no té memòria; però tanmateix hi ha d'haver una mica de pudor. L'impudor que representava després de disset mesos de campanya de descrèdit del règim, anar a sumar-se a l'esclat popular que havia de proaur-se generós i sortit del cor, ens moga a escriure un article demanant al poble "respecte per als cadàvers". Segurament que la Lliga no devia confiar massa en aquest respecte, i més aviat devia témer ésser objecte de manifestacions massa vives, perquè sense donar cap explicació de la seva no assistència en corporació a l'acte de l'arribada d'Azaña, optava per fer el pagès i no anar-hi, mentre el senyor Ventosa i Calvell restava prenent els aires a Bagur.

Avui el senyor Ventosa i Calvell dona una conferència al Coliseu Pompeu i La Veu de Catalunya s'estranya que, governativament, no se li deixi radiar. És evident que la Lliga viu als llims. Acostumada a moure's políticament en el terreny de la hipocresia, quan tothom coneix d'una hora lluny les segones intencions d'aquest nucli polític, té la pretensió que les seves actituds siguin preses com expressió de sinceritat.

No. Hi ha hagut llibertat àdhuc per a abatre la República, fins al 10 d'agost, i això que estava vigent la llei de defensa del règim. Fins al 10 d'agost La Veu de Catalunya ha pogut contribuir, amb la premsa monàrquica d'aquí i de Madrid, a enrarir l'ambient entorn de la República. Després, això ja no és possible. D'una banda els amics del règim—del règim que vingué per la voluntat del poble i que subsisteix per aquesta mateixa voluntat—i d'altra banda els adversaris lleials del règim que siguin capaços de donar la cara i stapiquen que l'han de combatre dintre de la llei.

Però els enemics solapats, que li fingeixen acatament i li tractarien de clavar una punyalada per l'esquena, aquests no caben ni a una banda ni a l'altra. Aquests, que tracten de triomfar per a prendre al poble els seus drets i les seves llibertats, se situen ells mateixos al marge de la societat. Cap dret, ni cap llibertat. Fer altrament seria senyal evident d'imbecilitat.

La Lliga encara no s'ha adonat que la seva política davant de la República és la que ha dut un centenar d'aristòcrates a Villa Cisneros; la que ha portat un parell de dotzenes de generals a la presó; la que ha fet que uns quants diaris pagats amb diners fets pel contrabandista March estafant l'Estat, fossin suspesos. La Lliga no s'ha adonat que es troba situada al costat mateix—colze contra colze—de la noblesa deportada, del presidari Sanjurjo, de El Debate i El Imparcial. No s'ha adonat que els seus correligionaris són el senyor Martínez de Velasco, enemic de l'Estatut i amic del senyor Ventosa i Calvell, i els senyors Gil Robles i Lamamié de Clairac, que com qualsevol anarquista de la F. A. I., ara aconsellaven als pagesos de Salamanca que impedissin la sembra d'enguany i que no paguin contribucions ni impostos. No recorda que els seus diputats no votaren la Constitució, i que han votat contra la Reforma Agrària.

I bé. Tot això és prou eloqüent per a classificar-la i per aconsellar al Govern que els seus homes, que es troben enfront de la República, siguin tinguts en llatzaret. Difamar la República a les nostres pròpies barbes, no.

La Veu de Catalunya s'ha excitat tota perquè el governador s'ha cregut en el deure de vetllar aquest vespre per la tranquil·litat i la bona digestió dels ràdiooïents, que el senyor Ventosa i Calvell es proposava pertorbar. I més avall, com aquelles criatures que després d'haver fet una rebequeria, fan veure que encara estan contents, diu: "Però hi ha actituds que més perjudiquen els que les adopten que els que volen perjudicar."

Doncs, de què és queixa? A veure si ens entenem. Si resulta que gràcies a no permetre que el senyor Ventosa i Calvell parli per ràdio, la Lliga Regionalista triplicarà el nombre de vots i guanyarà les eleccions, és ben ximple de protestar. La bona tàctica aconsella de fer-se suspendre la radiació d'una conferència cada dia.

Quina manera de repapetejar!

PARADOXES DE LA F. A. I.

OBRERS DE CATALUNYA, REACIONEU CONTRA ELS CONFUSIONISTES!

Afortunadament el proletariat català estima la seva terra—més seva que de ningú perquè la rega amb la suor del seu front—i la seva intel·ligència innata li diu ben clar que no ha de fiar-se d'aquells que volen fer-lo servir d'escambell per als seus fins particulars, i per aconseguir-ho, fiant en una ignorància que no existeix en el proletariat català, sembren el confusionalisme adormidor, que en el cas de Catalunya serà l'antídote que lliurarà el nostre obrer de caure en el parany que li han posat.

I aquesta tàctica de la F. A. I. està ja a mig camí del fracàs, com ho demostra la virada que s'ha vist obligada a donar "Solidaridad Obrera" en la seva posició davant

el problema de la llibertat de Catalunya.

No fa pas gaires dies, el 22 del mes que som, "Solidaridad Obrera" publicava un article titulat "Los pequeños nacionalismos" i substituït "Para los trabajadores no hay más que una Patria: el Mundo". Les conclusions de l'òrgan de la F. A. I.—que per error es titula portantveu de la C. N. T.—eren textualment les següents: "El proletariat mundial no té patrias. Tiene una sola Patria, la de los hombres: el Mundo. A EL CORRESPONDE DESTRUIR LAS NACIONALIDADES EXISTENTES E IMPEDIR QUE SE FORMEN OTRAS NUEVAS".

Diumenge passat publicarem a

SOLEMNITZANT EL LLIURAMENT DE L'ESTATUT

En el matí del passat diumenge, en la mateixa hora que el poble de Barcelona aclamava el cap del Govern, una delegació de la Joventut d'Esquerra d'Estat Català feia onejar una gran bandera catalana a la cima del Puigmal, badera que a l'endemà saludava els parlamentaris castellans a l'ur arribada a Núria

L'OPINIÓ un article en el qual—entre altres coses—félem memòria als anarquistes (?) de la F. A. I. dels punts de vista de Bakunin sobre el problema de les nacionalitats i, principalment, de la seva actuació en defensa dels pobles oprimits. No cal dir que hem quedat plenament satisfets quan hem vist que amb el mateix títol "Los pequeños nacionalismos" i amb el subtítol "Recordando a los maestros del anarquismo "Solidaridad Obrera" d'abans d'ahir, després de citar exemples de Bakunin, Sebastià Faure i Carles Malato, estableix les següents conclusions: "Para terminar diremos que, de acuerdo con los principios anarquistas, el problema de las nacionalidades será resuelto, en el futuro. CON LA FEDERACION VOLUNTARIA DE LOS PEQUEÑOS Y GRANDES PAISES, PRESCINDIENDO DE LOS ESTADOS CONSTITUIDOS, Y CON PLENA LIBERTAD DE SEPARARSE DE ESTA FEDERACION SI ESTA ES LA VOLUNTAD DEL PUEBLO TRABAJADOR DE UN PAIS CUALQUIERA".

Ens plau força l'haver refrescat la memòria als anarquistes (?) de la F. A. I. i que, fàcilment, hagin reconegut que la raó era nostra; però ara cal preguntar: ¿no els sortirà fum del cap als lectors de "Solidaridad Obrera" davant d'aquestes contradiccions? ¿Es que els militants de bona fe hauran de treballar "para destruir las nacionalidades existentes e impedir que se formen de nuevas", o bé hauran de treballar per tal que "el problema de las nacionalidades sea resuelto, en el futuro, con la federación voluntaria de los pequeños y grandes países", etc., etc.?

La resposta no és dubtosa. Tot obrer conscient sentirà un amor per a aquell clat de terra que li dona vida i on veu néixer, viure i créixer els seus fills i els seus germans tots. Tot obrer conscient serà constructiu i, per tant, rebutjarà les idees destructives dels falsos anarquistes de la F. A. I., reflexades en el seu article del dia 22, i defensarà els ideals nacionalistes llibertaris que la mateixa "So-

lidaridad Obrera" reconeix que són l'essència del veritable anarquisme, i que coincideixen plenament amb les aspiracions dels catalans nacionals.

En el moment actual, quan tot el poble de Catalunya i, cal reconèixer-ho, el poble obrer al davant, ha demostrat que vol un règim de llibertat, de respecte per als nostres costums, les nostres organitzacions, la nostra parla, i totes aquestes coses innates a les nacionalitats que tenen dret a ésser lliures, és precís acatar i respectar la llibertat que vol donar-se aquest poble. I això que ha fet ja en bona part la República és el que no han fet encara els de la F. A. I. Demostrarien acatar la voluntat de Catalunya, i seguir per tant els principis purs de l'anarquisme, adreçant-se a l'obrer català en la seva parla: en català. Mentre no ho facin així demostraran ésser tan traïdors als principis anarquistes com ho eren el 22 del present mes quan escrivien que el proletariat havia de destruir les nacionalitats.

Cal situar les coses clarament en el seu lloc. Cal que l'obrer de Catalunya no es deixi portar per aquests elements que utilitzen el confusionalisme com a potent arma d'engany del proletariat, i cal que el proletariat català—que, repetim i repetirem sempre, dintre dels Sindicats ha d'ésser apolític—posi, al carrer, com a conjunció de ciutadans lliures, la seva força formidable al costat d'aquells que han fet possibles uns principis de llibertat que permetran refer aquella Catalunya que ja en els segles XIV i XV—quan el feudalisme imperava arreu—imposava lleis que defensaven el proletariat naixent de les tiranies dels poderosos.

El proletariat català—sempre constructiu, mai destructiu—ha d'ésser el fonament principal de la Catalunya que renaix, recolzant en les sòlides bases de la justícia republicana que, a Catalunya, serà a més a més, justícia catalana i, per tant, defensora de les justíssimes reivindicacions proletàries

F. GRAU I ROS

EL CAS AZAÑA

El diputat lleidatà d'Esquerra Republicana, senyor Humbert Torres, escriu a "La Humanitat":

Voïria que aquestes ratlles les lleguissin els obrers que professen les doctrines de l'apolíticisme, els que no creuen en eleccions, i que tot ho esperen d'una convulsió violenta, cada dia més impossible.

Pel vot dels ciutadans, hem canviat un règim, sense vessament d'una gota de sang. Pel vot dels ciutadans tenim un Parlament que ha extirpat el càncer del militarisme; que ha separat l'Església de l'Estat; que ha fet desaparèixer el déficit crònic de les finances públiques; que va a crear l'impost sobre la renda; que ha expulsat els jesuïtes; que en pocs anys farà completament laïc l'ensenyament; que ha resolt el problema de l'autonomia; que amb la reforma agrària, la terra aconseguirà la missió social que li correspon; que ha expropiat la terra, sense indemnització, que injustament posseïen els nobles, sense haver-la moralment adquirida, i mantenint-la improductiva en perjudici de l'economia pública; que amb aquesta reforma i amb la llei darrera, crea la independència espiritual i material, de milions de ciutadans, abans serfs dels senyors...

Hi ha, en el curs del temps, un cas igual de fecunditat d'una política com la que, pel vot del poble, s'instaurà el dotze d'abril de 1931? No ho crec pas. Doncs això, no és més que el camí, per a arribar, un dia o altre, a completar l'obra revolucionària, dins la llei, que els homes i els partits d'esquerra estan disposats a portar a cap, si la confiança del poble segueix acompanyant-los. Aquesta obra, no hauria estat possible sense la gran revelació de Manuel Azaña. Azaña, no és sols un home liberal, d'esquerra, audaç; és una gran intel·ligència, un estadista complet. La seva competència és cada dia més evident. Quan tots els prestigis del Parlament han intervingut en un problema, per especialitzat que sigui, i sembla que ja està definit, resulta que no s'ha dit res fins que Azaña ha parlat, tant si es tracta de dret constitucional, com d'història, com de finances, com del que es vulgui. Quina pobresa intel·lectual la els homes que semblen llestos, al seu costat! Quan Azaña parla, sembla el sentit comú encarnat. Davant la seva argumentació, no hi valen posicions falses ni malabarismes. Ell té el dret de ponderar tots els matisos de cada problema que es planteja, d'aclarir-los, d'esporgar-los de tota brossa. I aquestes dots eminents, les posa al servei d'un ideal d'esquerra de gran envergadura, al servei del poble.

Ara vénen les eleccions del Parlament de Catalunya. Els obrers catalans, seran prou suicides de mantenir-se en l'abstencionisme? Preferiran que per la seva deserció, les dretes puguin influir o dominar les nostres institucions polítiques el dia de demà? No ho crec pas. Però si tal cosa ocorria, després, que no es queixin si la vida pública de Catalunya—i després la d'Espanya—en mans de les dretes, frena o esterilitza l'obra que Azaña encarna a Espanya en aquests moments i, que nosaltres volem seguir a Catalunya.

HUMBERT TORRES

ELS MONARQUICS DEPORTATS

L'ESTAT DEL MAR IMPEDEIX EL DESEMBARCAMENT A VILLA CISNEROS

Madrid, 28.—A primeres hores de la tarda el ministre de la Governació digué que, segons li acabaven de comunicar al Ministeri de Marina, s'ha rebut un radiograma del canoner "Canalejas" en el qual es diu que a causa del mal estat del mar, no han pogut ésser encara desembarcats a Villa Cisneros els detinguts governatius que foren deportats a bord del vaixell "España 5".